# Regimuri matrimoniale

Austria

**1 Există un regim matrimonial legal în acest stat membru? Ce prevede acesta?**

Conform legislației din Austria, regimul matrimonial implicit este cel al separației de bunuri (*Gütertrennung*). Fiecare dintre soți păstrează bunurile pe care le-a adus în căsătorie și devine unic proprietar al bunurilor pe care le-a achiziționat (articolele 1233 și 1237 din Codul civil austriac, *Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch*). De asemenea, fiecare dintre soți este unicul creditor pentru debitorii săi și unicul debitor pentru creditorii săi.

**2 Cum își pot alege soții regimul matrimonial? Care sunt cerințele de formă în acest caz?**

Soții pot opta pentru un regim matrimonial diferit de cel implicit, prin intermediul unei convenții matrimoniale (*Ehepakt*). Pentru a fi valabile, convențiile matrimoniale trebuie să fie întocmite printr-un act notarial (articolul 1 din Legea privind actele notariale, *Notariatsaktsgesetz*).

**3 Există restricții în ceea ce privește libertatea de a alege un regim matrimonial?**

În principiu, soții sunt liberi să adopte un regim matrimonial la alegere. Totuși, o convenție matrimonială nu poate, de exemplu, să prevadă o renunțare reciprocă completă la întreținere într-o căsătorie în vigoare.

**4 Care sunt efectele juridice ale divorțului, ale separării sau ale anulării căsătoriei asupra regimului matrimonial?**

Separația de bunuri „completă” legală se aplică doar până la declararea nulității sau a anulării căsătoriei ori a divorțului, deoarece în acel moment trebuie să aibă loc un partaj în cadrul căruia statutul de proprietate nu este criteriul decisiv. Desfacerea căsătoriei este guvernată de principiul împărțirii patrimoniului soților. Patrimoniul soților (obiectele care au fost utilizate de către ambii soți, de exemplu, domiciliul conjugal, un autoturism sau bunurile din gospodărie) este împărțit, iar economiile soților sunt împărțite, de asemenea. Acestea din urmă includ active de orice tip pe care soții le-au dobândit în timpul căsătoriei și care, în funcție de natura lor, sunt destinate valorificării.

**5 Care sunt efectele decesului unuia dintre soți asupra regimului matrimonial?**

În cazul în care unul dintre soții care sunt supuși regimului comunității de bunuri (*Gütergemeinschaft*) (rar în practică) decedează, bunurile comune sunt împărțite. Activele nete rămase după deducerea tuturor datoriilor sunt alocate, în funcție de procentul convenit, soțului supraviețuitor și masei succesorale a persoanei decedate. În cazul standard al regimului separației de bunuri (*Gütertrennung*), cota legală primită de soțul supraviețuitor este determinată de numărul de rude ale persoanei decedate care sunt, de asemenea, moștenitoare. Soțul supraviețuitor are dreptul la o treime din masa succesorală în cazul în care în urma partenerului decedat rămân copii supraviețuitori sau descendenți ai acestora; la două treimi din masa succesorală, în cazul în care în urma partenerului decedat rămân părinți supraviețuitori; în caz contrar, la întreaga masă succesorală. Soțul se numără printre moștenitorii obligatorii care au dreptul la o rezervă succesorală (*pflichtteilsberechtigte Personen*). Rezerva succesorală a soțului este jumătate din ceea ce ar primi în cadrul unei moșteniri legale.

**6 Ce autoritate are competența de a decide în ceea ce privește regimul matrimonial?**

În urma divorțului, a anulării căsătoriei sau a declarării nulității căsătoriei, conform articolului 81 și următoarele din Legea privind căsătoria (*Ehegesetz*), bunurile sunt gestionate fie conform unui acord reciproc, fie în conformitate cu o hotărâre judecătorească.

**7 Care sunt efectele regimului matrimonial asupra raportului juridic dintre un soț și un terț?**

În principiu, unul dintre soți nu poate nici să confere drepturi speciale și nici să impună obligații terților fără cooperarea celuilalt soț. Soțul care gestionează gospodăria comună și care nu are venituri poate să îl reprezinte pe celălalt soț în acte juridice din viața de zi cu zi care sunt efectuate pentru gospodăria comună și nu depășesc un anumit nivel corespunzător nivelului de trai al soților numai în temeiul „unui mandatului implicit” (*Schlüsselgewalt*). Acest lucru nu este valabil dacă celălalt soț a declarat unui terț că nu dorește să fie reprezentat de soțul/soția sa. În cazul în care terțul nu poate să stabilească pe baza circumstanțelor faptul că soțul în cauză acționează în calitate de reprezentant, atunci ambii soți sunt răspunzători în solidar.

Regimul comunității de bunuri – atunci când acesta este convenit în mod specific în locul regimului separației de bunuri – creează doar un angajament în relația dintre soți potrivit căruia unul dintre soți nu poate să dispună de partea sa din bunurile comune fără consimțământul celuilalt soț. Există un efect real în ceea ce privește proprietatea numai dacă se înregistrează în cartea funciară o interdicție de vânzare și de grevare conform articolului 364c din Codul civil sau o restricție conform articolului 1236 din Codul civil, care prevede că, pe durata de aplicare a regimului comunității de bunuri, niciuna dintre părți nu poate dispune în mod unilateral de jumătatea sau de partea sa.

**8 O scurtă descriere a procedurii de lichidare a regimului matrimonial, inclusiv a partajului și a repartizării bunurilor matrimoniale în acest stat membru.**

Împărțirea bunurilor în caz de divorț, anulare sau declarare a nulității căsătoriei conform articolului 81 și următoarele din Legea privind căsătoria este independentă de culpa soților, deși se poate ține seama de culpă din considerente de corectitudine. Bunurile sunt împărțite fie pe baza acordului reciproc al părților, fie pe baza unei hotărâri judecătorești solicitate de către una dintre părți. În caz contrar, regimul separației de bunuri se aplică în continuare, adică fiecare dintre soți își păstrează bunurile proprii. Cererea trebuie să fie depusă în termen de un an de la intrarea în vigoare a deciziei de divorț. Se împart atât bunurile soților, cât și economiile acestora. Conform articolului 82 din Legea privind căsătoria, următoarele elemente sunt excluse din împărțirea bunurilor: obiectele pe care unul dintre soți le-a adus în căsătorie sau le-a moștenit, obiectele donate de terți, obiectele utilizate doar de către unul dintre soți în scop personal sau profesional, precum și obiectele care aparțin unei societăți comerciale sau acțiunile deținute în cadrul unei societăți, cu excepția cazului în care acestea sunt doar investiții.

**9 Care este procedura și ce documente sunt necesare în mod normal pentru înscrierea bunurilor imobile?**

Pentru înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară trebuie să fie depusă o cerere la instanța districtuală în a cărei rază teritorială este situat bunul imobil care urmează să fie înregistrat.

Cererea trebuie să fie depusă în scris și semnată de solicitant. În principiu, semnătura nu trebuie să fie certificată, cu excepția cazului în care cererea include o declarație de înregistrare (*Aufsandungserklärung*).

Cererea trebuie să fie însoțită de un document public sau privat care conține temeiurile juridice pentru achiziția bunului (de exemplu, un contract de cumpărare) și care poartă semnăturile certificate ale părților. Pe lângă datele exacte ale bunului imobil, documentele private trebuie să includă declarația de înregistrare.

Declarația de înregistrare este o declarație explicită de consimțământ la înregistrare (înscrierea în cartea funciară) dată de persoana al cărui drept este restricționat, grevat, anulat sau transferat altei persoane (vânzătorul, în cazul unui contract de cumpărare). Declarația de înregistrare trebuie să fie certificată

de o instanță judecătorească sau de un notar și să fie semnată de părțile contractante. De asemenea, declarația de înregistrare poate fi prezentată ca parte a cererii pentru înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară. În acest caz, semnăturile de pe cerere trebuie să fie certificate de o instanță judecătorească sau de un notar.

Cererea trebuie să fie însoțită de un certificat de conformare fiscală în conformitate cu articolul 160 din Codul fiscal federal (*Bundesabgabeordnung*). Certificatul constituie confirmarea de către autoritatea fiscală a faptului că nu există obstacole în calea înscrierii în cartea funciară în ceea ce privește impozitele datorate.

În cazul în care cererea este elaborată de către un avocat sau un notar, aceasta trebuie să fie depusă prin mijloace electronice. În acest caz, documentele de însoțire trebuie să fie puse într-o arhivă de documente electronice. Apoi, certificatul de atestare fiscală emis de autoritatea fiscală poate fi înlocuit cu o declarație de autoimpunere elaborată de avocat sau de notar.

Ultima actualizare: 05/06/2023

Versiunea în limba naţională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.